

Søg...

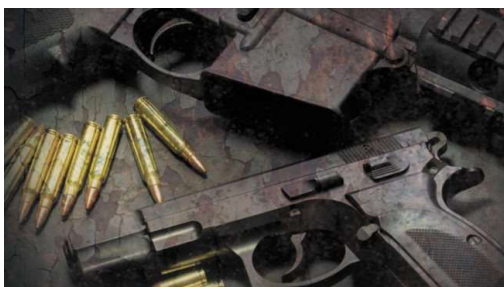
[\(http://www.planetpulp.dk/\)](http://www.planetpulp.dk/) | [Nr. 187 \(http://www.planetpulp.dk/nr-187-13-maj-2021/\)](http://www.planetpulp.dk/nr-187-13-maj-2021/)[Tidligere numre \(http://www.planetpulp.dk/tidligere-numre/\)](http://www.planetpulp.dk/tidligere-numre/) | [Om \(http://www.planetpulp.dk/om/\)](http://www.planetpulp.dk/om/)[Bloggen \(http://www.planetpulp.dk/bloggen/\)](http://www.planetpulp.dk/bloggen/) | [Nyheder \(http://www.planetpulp.dk/category/nyheder/\)](http://www.planetpulp.dk/category/nyheder/) | [Film \(http://www.planetpulp.dk/film-2/\)](http://www.planetpulp.dk/film-2/)[Filmmusik \(http://www.planetpulp.dk/filmmusik-2/\)](http://www.planetpulp.dk/filmmusik-2/) | [Bøger \(http://www.planetpulp.dk/boeger-ny/\)](http://www.planetpulp.dk/boeger-ny/)[Tegneserier \(http://www.planetpulp.dk/?page_id=25\)](http://www.planetpulp.dk/?page_id=25) | [Spil \(http://www.planetpulp.dk/?page_id=27\)](http://www.planetpulp.dk/?page_id=27)[Artikler \(http://www.planetpulp.dk/artikler-ny/\)](http://www.planetpulp.dk/artikler-ny/) | [Musik \(http://www.planetpulp.dk/?page_id=18753\)](http://www.planetpulp.dk/?page_id=18753) | [Index \(http://www.planetpulp.dk/index-2/\)](http://www.planetpulp.dk/index-2/)

13. maj 2021

[Iben Christiane Hansen \(http://www.planetpulp.dk/author/iben/\)](http://www.planetpulp.dk/author/iben/)

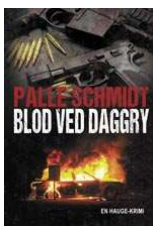
Ingen kommentarer

Blod ved daggry

[Tekst](#) | [Print denne side](#) | [Send som email \(mailto:?\)](#)

subject=Planet%20Pulp%20%3A%20Bld%20ved%20daggry&body=Jeg%20anbefaler%20denne%20side%3A%20ved-daggry%2F)

Hunde i løbegård og stramme halsbånd. Tredje bind i Palle Schmidts serie om enspænderen Hauge er landet på hylderne i bogbutikken, og den er ikke mindre hæsbæsende eller fremragende skrevet end de to første.

(http://www.planetpulp.dk/billeder/boeger/blod_ved_daggry_forside_stor.jpg) Den tredje bog om Hauge hedder **Blod ved daggry**, og adskiller sig lidt fra de to første bind i serien ved at have en titel, der mere åbenlyst leder tankerne hen på krimi. Romanens opbygning følger den, som vi kender fra de to foregående bind, blot er der skruet op for både tempoet og virkemidlerne undervejs.

Blod ved daggry har hyppigere udsving mellem den tænksomme vej gennem historiens grundlæggende opklaring og de spændingsmættede scener, som hele tiden trækker hovedpersonen og læser videre – og godt rundt i manegen. Alle kontraster og punkter i skalaen på spænding og følelser står klarere og har mere vægt i denne historie, og det virker effektivt.

Palle Schmidt har altid været god til at udfolde sit plot på en fortræffelig måde, men jeg får også fornemmelsen af, at han virkelig har hygget sig lige så meget med at skrive denne her bog, som jeg hyggede mig med at læse den. Det er virkelig godt litterært selskab at være i og det på trods af, at historien for så vidt er befolket af udpræget dårligt selskab.

Udsigt fra lavpunktet

Vi møder Hauge på bunden, som vi også gjorde det i **De efterladte** (2018) og **Ulv blandt ulve** (<http://www.planetpulp.dk/?p=48560>) (2020). Men hvor han i de tidligere historier havde først sin frihed og siden en kæreste at holde af, har Hauge nu tabt sidstnevnte og orker derfor ikke at sætte pris på det første.

Så her sidder han nu med krum ryg og grimme tømmermænd i et koldt busskur og glør uden at se noget, og er til uden at ville noget. Heldigvis er der snart nogen, der har brug for ham, og Hauge træder endnu en gang i karakter. Og vi kan nemt diskutere, hvad der er grundlæggende godt og ondt i denne verden, men i mine øjne er Hauges en fin karakter.

Der er sket et mord i rockerkredse, og Jimmy, der har været en perifer nemesis eller i hvert fald en skarp sten i skoene i Hauges to første historier, beder ham om at bedømme situationen. Der er allerede en oplagt gerningsmand, men både læserne og Jimmy ved, at Hauge har en sjette sans, som giver sig til at bimle, hvis der er lusk i affæren, så han skal lige kaste et blik på sagen.

Og naturligvis er der lusk i affæren. Hauge kan nemt skelne, og det er ikke på den måde, som der formentlig altid er lusk, når det gælder en bandebrigade; det er langt mere indviklet end som så.

Sans for trods

Den sjette sans bimler lystigt derudad, og Hauge gider virkelig ikke Jimmy og rockerne og alt deres, ja undskyld, bandepis, men mordet har et par yderligere ofre, som bliver udsågsigivende og får ham i sving. Det ene er en hund, som Hauge engang har knyttet sig til, og det andet offer er retfærdigheden.

Hauge har aldrig været et af Guds bedste børn, men præget af et helt liv på bunden og i udkanten af det etablerede samfund er han blevet ude af stand til at lade uretfærdighed slippe forbi uden at kæmpe imod. Han vil ikke trækkes ind i

Indhold – 13. maj 2021

Leder og indhold - 13. maj 2021 (<http://www.planetpulp.dk/?p=50078>)

Film:

Alone (<http://www.planetpulp.dk/?p=50059>) (Johnny Martin, 2020)
Invasion U.S.A. (<http://www.planetpulp.dk/?p=50062>) (Joseph Zito, 1985)
Jiu Jitsu (<http://www.planetpulp.dk/?p=50052>) (Dimitri Logothetis, 2020)

Bøger:

Blod ved daggry (<http://www.planetpulp.dk/?p=50056>) (Palle Schmidt, 2021)

Tegneserier:

Zatanna: The Mistress of Magic (<http://www.planetpulp.dk/?p=50065>) (Paul Dini, 2011)

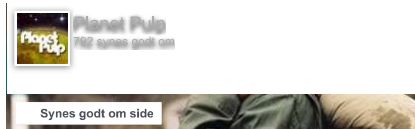
Spil:

Silver (<http://www.planetpulp.dk/?p=50068>) (Bézier Games, 2019)

Computerspil:

Resident Evil [remake] (<http://www.planetpulp.dk/?p=50075>) (Capcom, 2015)

Følg os på Facebook

Seneste på Instagram

Dagen i dag

1969

(http://www.planetpulp.dk/billeder/kalender/star_trek_original_series_ka 79. og sidste afsnit af **Star Trek** (senere med undertitlen **The Original Series**) blev sendt i USA.

Indlæg

Nyeste indlæg	Populære	Kommentarer
(http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-maj-2021/) Leder og indhold – 13. maj 2021 (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-maj-2021/) af Redaktionen (http://www.planetpulp.dk/author/redaktionen/) - Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-maj-2021/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/alone/) Alone (http://www.planetpulp.dk/alone/) af Jacob Krogsee (http://www.planetpulp.dk/author/jacob/) - Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/alone/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/invasion-u-s-a/) Invasion U.S.A. (http://www.planetpulp.dk/invasion-u-s-a/) af Jacob Krogsee (http://www.planetpulp.dk/author/jacob/) - Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/invasion-u-s-a/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/jiu-jitsu/) Jiu Jitsu (http://www.planetpulp.dk/jiu-jitsu/) af Christian Bøgh (http://www.planetpulp.dk/author/christian/) - Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/jiu-jitsu/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/blod-ved-daggry/) Blod ved daggry (http://www.planetpulp.dk/blod-ved-daggry/) af Iben Christiane Hansen (http://www.planetpulp.dk/author/iben/) - Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/blod-ved-daggry/#respond)		

rockerlivet, han ved, det er klogere at holde sig ude og lade dem selv rode med rivaler og truster om bandekrig, og han siger flere gange til sig selv, at han er dum, når han gør sådan og sådan.

Alligevel gør han igen og igen noget, fordi han ganske enkelt ikke kan lade være, når nogen ufortjent behandles dårligt. Det fører ham uvægerligt længere ind i balladen, mens vi som læsere spænder lidt op i kroppen og følger med.

Indvikling og udvikling af historien

Det værste i en krimi er alle de ting, som man hele tiden kun næsten ved. Det er en form for dobbel dragt, hvor man begynder med et enkelt punkt og øjeblikket efter står i et morads så bredt som Atlanten, indtil fakta og muligheder igen snævrer sig ind og fører til en opklaring.

Palle Schmidt holder balancen mellem at give os små spor og godbidder undervejs uden at afsløre så meget, at vi selv gætter, hvordan det hænger sammen. Når man har vendt sidste blad og lader historien lande, bliver det klart, at der har ligget mange flere spor og fingerpeg på siderne, som vi bare ikke opfanger, før det er indlysende.

På den måde følges vi ad med Hauge, som løber an på sin stærke *gut feeling*, der minder om de øvner, vi ser hos de skarpeste detektiver i krimigenren. Men samtidig er han så tydeligt uskolet i opklaringsarbejde og meget langt fra det skarpe, analytiske blik på gerningssteder, som vi efterhånden kender fra så meget fjernsyn om kriminalpoliti og retsmedicin.

Hauge støder på spor ved tilfældigheder, og alligevel er jeg ret sikker på, at han ikke misser særligt meget, fordi hans fokus er så klart på opsporing og afklaring. Hans tidligere mentor Bjarke har alle dage haft ret, når han har kaldt Hauge en hund, der bider til og bliver ved at holde fast.

Mennesket bag alle facader

Det kan godt være, Hauge risikerer at misse et spor eller to i de fysiske omgivelser, men når det gælder mennesker, misser han ikke ret meget. Han har et helt skarpt øje for hakkeorden og menneskers forskellige pladser, og især er han indsigtfuld i folks psykologi.

Han kan måske ikke komme med lange afhandlinger om årsag og virkning eller bruge de korrekte termer, men han er aldrig i tvivl om, hvilke knapper han skal trykke på for at få andre i sving eller på nakken. Ofte er det begge dele på en gang.

Der er mange i miljøet, der reagerer med modstand på Hauge, og han er ærligt talt også grus i manges maskineri, og det er da også irriterende, men han formår alligevel altid at være en autoritet, så når han siger hop, er der måske nok uvilje og mukken i krogene, men også altid nogen, der straks spørger hvor højt og bøjer benene til afsæt.

Hauges autoritære drivkraft fører historien videre, og det føjer mere til vores viden om en mand, der modstræbende er hovedperson i opklaringen af et bandemord.

Mistro og tillid

Hauge er klog på det kriminelle liv, han kender vilkårene og ved, hvordan bander og fængsler og mennesker fungerer, men han tvivler hele tiden på sig selv. Det bliver mere og mere tydeligt, at han ikke har prøvet ret meget i sit liv, som stikker uden for hverdagen som belastet plejebarn og professionel kriminel. Og selvom han har brugt det meste af sin tid i spjældet med en bog foran øjnene, tror han ikke rigtig på, at han har lært noget.

Han nævner på et tidspunkt et atrium og følger straks op med, at det måske alligevel ikke er det rigtige ord, men det er helt tydeligt, at ingen omkring ham ved, hvad fanden et atrium er eller kender ordet, og læseren kan bare konstatere, at Hauge har fat i den lange ende, hver gang han mistror sin egen viden. Et øjeblik efter får han en hel flok mænd op af stolene med en enkelt, virkelig velplaceret bemærkning, som slår fast, at mistroen til hans kløgt er forføjlet.

Den mistro er med til at sætte spot på Hauges plads i det store, ordnede samfund, hvorfra vi sidder og betragter hans historie på sikker afstand af alt det farlige.

Palle Schmidt har gjort mig langt klogere på, hvad der venter, når folk kommer ud af fængsel i form af gæld for sagsomkostninger og krav fra en iskold omverden, der insisterer på, at man skal rette ind og kunne alt det, som folk gør, når de er den slags mennesker, som overhovedet ikke får kontakt med kriminalforsorgen i hele deres liv.

Under andre overflader

Krimier er generelt ikke kendt for at have så meget under overfladen udover folks motiver og skjulte handlinger, men jeg er ret begejstret for Palle Schmidt, når han netop bruger sin fortælling til at forholde sig til den virkelige verden.

I denne bog skruer forfatteren op for samfundskritikken, og bogen har flere små satiriske kommentarer til sin samtid. Virkeligheden forklares i form af nye vilkår for rockerne via bandepakker og teledatasagen, der vil være kendte ord for de fleste læsere, men hvis specifikke indhold de færreste af os nok kender, fordi de ikke har med vores hverdag at gøre.

Og uden at det nødvendigvis udpensles eller forklares som godt eller dårligt, er der i mange formuleringer og ret neutrale beskrivelser fokus på det enorme skel, der er imellem det almindelige leverpostejdsdanmark og livet som kriminel.

Hauge er skarp og indsigtfuld, og var han kommet til verden et andet sted, var han født hos en anden mor, landet i en bedre plejefamilie, havde han fået nogle andre chancer og muligheder, kunne hans liv være gået i en million andre retninger end mod fængsel og rockerland. Det er svært at slippe tanken om, hvor mange mennesker som Hauge vi hver især går forbi hver dag.

Udebaner

Hauge er en enspænder og en outsider, og det kender vi fra de to første bøger, men beskrivelsen af hans første tid i friheden i denne bog rammer som en pil et sted, hvor det gør ondt og man ikke helt kan nå om og trække den ud.

Hauge sidder i sit busskur og funderer over, hvad det er for liv folk lever i en verden med voksne på løbehjul, kaffe i fine papkrus til samme pris som et måltid og medmennesker, der ikke ænses hinanden, medmindre det er via en skjærm på en telefon.

Det er ikke et samfund, der giver ret meget plads til en tidligere indsat, og spørgsmålet er videre, om det overhovedet giver plads til ret mange, når det er så meget nemmere at rage uden for kanterne end nogensinde.

Det er klart, at Hauge ikke føler sig hjemme her, men sagen er, at det gør han jo faktisk aldrig. Vi har set ham være den københavnske outsider i Nordjylland, han var outsider bag murene, fordi han pure nægter at blive indlemmet i en rockerklub eller følge reglerne om ikke at samarbejde med ordensmagten, og nu er han outsider i et samfund, der umiddelbart har lige så stærke mure som ethvert fængsel, han har oplevet.

Hauge er åbenlyst på hjemmebane i det kriminelle miljø, men han ser det som udebane, og det understreges i denne bog, hvor vi flere gange får så tilpas lidt at vide, at vi heller ikke helt er sikre på, hvor godt Hauge kender banen og reglerne. Han insisterer på at ville noget andet, og nu har vi tre bøger igennem set ham slå i en dyne i forsøget på at ændre sit liv.

Jeg håber sådan, det lykkes for ham engang, for vi ser ham også gennemgå en ændring fra første til tredje bind. Han kommer overhovedet ikke så langt væk fra rockerne, som han drømmer om, men hans retfærdighedssans skærpes, og det bliver stadig tydeligere for ham, hvad han kan gå med til, og hvad han på ingen måde vil acceptere.

Stregerne trækkes tydeligere op, hans næse for mennesker og deres drivkraft bliver hele tiden bedre og får mere vægt. Hauge træder stadig på begge sider af stregerne, men han har sit blik fæstet på den side, hvor han slipper fri for snoretrækket fra folk med navn på tøjet, hvad enten det så står med Lovens bogstaver eller bombastisk skrift på læder.

Et spørgsmål om tillid

Umiddelbart kan det virke lidt let, at han skulle engagere sig så meget på grund af en død hund, og det påtåles også et par gange undervejs i historien, at det er lidt meget at gøre ud af et kæledyrs endeligt.

Men tænk et øjeblik over, at Hauge er vant til, at alle relationer koster ham noget. Bag murene koster det at være i sikkerhed eller at få tjenester, uden for murene koster alt rede penge, og overgiver man sig og viser nogen reel tillid, koster det formentlig et knust hjerte før eller siden. På den måde er det jo langt det nemmeste og mest sikre slet ikke at have relationer overhovedet.

I det lys kommer der så en Labrador luntende med halen løftet og tungen ud af munden, og den stiller ikke mange krav til ham. Hauge skal nogenlunde bare holde hunden i live og gå tur med den, og så får han en stabil kammerat for det. Til gengæld er hunde flokdyr på godt og ondt, og når flokkens leder er til stede, betyder Hauge mindre; uanset kammeratskaber kender enhver hund i flokken sin egen plads.

Det gøres klart i figurernes handlinger, hvordan den slags hierarki fungerer, og i et smukt, lille greb bruger Palle Schmidt også hunde som en gennemgående beskrivelse af relationer, hvor de unge kaldes hvalpe, og der endda er en af rockerne, der kaldes Køter.

Og så kan man jo spekulere over, om der ligger noget i den negative ladning af ordet, efterhånden som plottet spidser til, og ingen ved, hvis tænder der er skarpest.

Ordets magt

Noget af det dejligste ved Palle Schmidts bøger er hans glæde ved at lege med sproget. Det er helt, så jeg sidder og klukker over beskrivelsen af de mest kaotiske scener, hvor en karakter for eksempel blander ordsprog sammen til noget, der både er meningsløst og enormt forklarende, og hvor et rum har en 'særlig harm af hash og røvsved', eller når en situation beskrives med 'sten, saks, maskinpistol', og betydningen står helt klar.

Palle Schmidt er en ferm, sproglig håndværker, og det er en åndssvag ting at klandre en forfatter for at skrive for godt, men det er faktisk min eneste anke ved de her tre bøger. Jeg læste dem på tre dage i streg, og jeg måtte holde mig selv i ørerne for ikke bare at blæse igennem historierne.

De er så dygtigt skrevet, at de er nemme at læse, men der står så meget på og mellem linjerne, som fortjener at få tid og plads til at boltre sig i læserens hjerne, og det er synd og skam at pløje dem igennem. Heldigvis kan de godt læses flere gange, og de bliver ikke mindre interessante, bare fordi man ved, om det var butleren, der gjorde det.

Håbet lever længe

Hauge nævner flere gange, at det simpelthen ikke er fair, at han snyder døden så meget, som han gør. Siden første side i første bog har vi set ham være i slåskamp, blive udsat for overfald og mordforsøg og i tredje bog kommer det til ildkamp af en lidt anden kaliber, end vi er vant til, og det virker usandsynligt, at han kan blive ved at få jokere på hånden, som kan veksles til mere liv.

Han pointerer selv på et tidspunkt, at det måske er for tidligt at tale om, fordi natten endnu er ung. Men det kommer som en tør kommentar fra en presset mand i den tynde ende af en tyk bog, og selvom Hauge evindeligt søger at smyge sig ud af både dødens og rockernes ret faste greb, er vi aldrig sikre på, hvor godt det vil gå ham.

Jeg skal naturligvis ikke afsløre, hvordan det hele ender, men jeg vil gerne røbe, at jeg håber, der kommer mere af denne her slags fra Palle Schmidt, hvor jeg både griner, græder og holder vejret, imens jeg håber.

Der er fælder og setups, tillid og alliancer, der er rørende scener, blodig action og reel medmenneskelighed på siderne, og hvis der er mere i Hauge, vil jeg enormt gerne være vidne til det.

Titel: Blod ved daggy
Forfatter: Palle Schmidt
Forlag: Avanti
Format: Hardcover
Udgivelsesår: 2021
Sideantal: 254 sider

Anmeldt i nr. 187 | 13/05/2021 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=50045)

Stikord: 3'er (<http://www.planetpulp.dk/?p=6460>), Fortsættelse (<http://www.planetpulp.dk/?p=6468>)

Iben Christiane Hansen

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med *